

ROXY SLOANE

CROSS
MY
HEART

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 AAHM, Inc / Roxy Sloane

Oorspronkelijke titel: *Cross My Heart*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Tasio Ferrand

Omslagontwerp: Roxy Sloane

Omslagbewerking: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © stock.adobe.com; © Getty Images

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7469 6 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Noot van de auteur

Dit boek bevat een held met vunzige praatjes, een aantal pikante scenario's en veel rode-oortjesmomenten (ahum, hoofdstuk 7).

Er zijn ook verwijzingen naar een eerdere zelfmoord en ontvoering en mogelijk seksueel misbruik van een bijfiguur in het verleden, maar geen van deze gebeurtenissen vindt plaats in de pagina's of binnen de tijdlijn van dit boek.

Een gewaarschuwd mens telt voor twee.

Hoofdstuk I

TESSA

Oxford. De stad van dromerige torenspitsen, oude tradities... en geheimen.

Het is ook de laatste plek ter wereld waar ik ooit had verwacht te zijn, een oceaan verwijderd van mijn gebruikelijke leven in Philadelphia, gekleed in een nette blouse, theedrinkend in de tuin van de vijfhonderd jaar oude gebouwen die samen Ashford College vormen. Het oudste, meest prestigieuze *college* van Oxford.

Dat ook nog eens de meeste geheimen herbergt.

‘Het is toch niet te geloven?’ kirt een van de andere gasten, die volgens mij Lacey heet. Ze kijkt met grote ogen om zich heen en hapt bij elk detail dat ze ziet naar adem. ‘Het stamt uit de zestiende eeuw; ze hebben het zandsteen uit Florence verscheept om de kloosters te bouwen. De geschiedenis is gewoon tastbaar, vind je niet?’

‘Hm-m.’ Ik knik flauwtjes en bekijk de gasten. Het is een welkomstfeest voor ons, de nieuwe promovendi, en we zitten hier al een uur vast. We lanterfanten om het keurig gemaaide gazon heen, drinken slappe thee en maken kennis met de professoren en de staf. Aan het opgewonden geroezemoes te horen vindt iedereen het nogal spannend om hier eindelijk te zijn, en ik ben eerlijk gezegd ook gespannen.

Maar om een heel andere reden.

Mijn kans afwachtend, bekijk ik de eclecticische mengeling van promovendi van in de twintig en dertig en intelligent uitzierende professoren die om me heen staan. Iedereen heeft die ongemakkelijke ‘eerste-schooldagblik’ in de ogen, lacht te hard om slechte grappen en wil graag indruk maken.

‘Hallo,’ zegt een nieuw staflid tegen ons, waarmee ik direct weer bij het gesprek ben. Het is een lange, serieus ogende, in tweed gehulde vrouw met een strenge, grijze bob. ‘En wie ben jij?’

‘Tessa,’ antwoord ik op beleefde toon. ‘Ik ben hier een jaar voor de studie sociale politiek van achttiende-eeuwse literatuur.’

‘O, ja, onze Ashford-beursstudent,’ zegt ze, verwijzend naar de naam van de beurs die ik heb weten te vinden om mijn reis te financieren. ‘Welkom, welkom, we zijn blij dat je er bent.’

‘En ik ben blij om hier te zijn,’ lieg ik terwijl ik weer een opgewekte grijns forceer.

‘Het is altijd een droom van me geweest om in Oxford te studeren,’ dweept Lacey naast me. ‘Ik kan niet geloven dat ik er eindelijk ben!’

Ik ook niet. Voor mij was het echter geen droom, maar een plan.

Een zorgvuldig gemaakt, nauwgezet uitgevoerd plan dat me stap voor stap naar Ashford College en al zijn geheimen heeft gebracht.

Geheimen die ik beslist wil onthullen, koste wat kost.

‘Bent u een van de docenten?’ vraag ik beleefd aan de vrouw.

‘Nee, ik houd de studentenadministratie bij. Geraldine Wesley,’ antwoordt ze.

Die naam ken ik, en ik kijk verrast op. ‘Dus ú was degene die me al die nuttige e-mails stuurde,’ zeg ik glimlachend.

‘Dat klopt.’ Ze beantwoordt mijn glimlach. ‘Ik houd toezicht op het studentenleven en houd alles hier op Ashford buiten je

studie om in de gaten, dus als je vragen of zorgen hebt, laat het me vooral weten.’

‘Dat zal ik doen.’ Ik weet nu al dat deze Geraldine erg behulpzaam zal zijn want ik heb wel duizend vragen, en zij zal me vast de antwoorden geven...

Alleen niet op de manier die zij in gedachten heeft.

Iemand tikt op een glas, en iedereen valt stil. Het is het hoofd van het college, een stuntelige man gehuld in tweed die naar het midden van de tuin stapt.

‘Welkom, welkom.’ Stralend kijkt hij naar ons. ‘Het is echt geweldig dat jullie hier allemaal zijn. Ik wil graag een paar woorden met jullie delen, over de nalatenschap van Ashford College, en over de ongelooflijke kansen die jullie hier hebben...’

Mensen gaan dichterbij hem staan om naar hem te luisteren, alle ogen zijn op hem gericht. Het is het moment waarop ik heb gewacht.

Niemand merkt dat ik me voorzichtig uit de menigte terugtrek en de tuin uit glip, een doorgang in schiet en naar de geplaveide binnenplaats in het midden van de campus loop.

Veel tijd heb ik niet, dus ik loop snel over het universiteitsterrein en volg de route die ik heb onthouden. Het is september en het semester is net begonnen, dus er zijn genoeg andere studenten die hier rondhangen of op de binnenplaats zitten te studeren. Ashford College ziet eruit als iets uit een tijdschrift, met de herfstbladeren die goud kleuren en alle bekakte, leergierige studenten. Exclusief. Prestigieus.

Gevaarlijk.

Het kantoor van de studentenadministratie is aan de andere kant van de binnenplaats, bovenaan een smalle, krakende trap. Ik durf te wedden dat er op een plek die zo oud is niet veel moderne beveiligingsapparatuur of alarmsystemen zullen zijn geïnstalleerd, en dat blijkt te kloppen. De deur van Geraldine heeft

alleen een ouderwets sleutelgat onder de klink. En in een kleine, exclusieve school als deze, met hoge hekken en beveiliging bij de hoofdingang, is er geen reden om de deur de hele dag op slot te houden wanneer ze naar buiten gaat om tijdens een tuinfeest kennis te maken met de nieuwe studenten...

Langzaam en met ingehouden adem druk ik de klink omlaag.
De deur gaat open.

Yes!

Ik adem uit, stap naar binnen en sluit hem bijna helemaal achter me terwijl ik snel om me heen kijk. Het is een rommelige, L-vormige kamer direct onder het dak, met een bureau en een computer en een rij archiefkasten tegen een lange muur.

Ik loop direct naar ze toe en probeer er een te openen. Op slot.

Waar zou ik de sleutels bewaren? Dichtbij, voor het gemak, dus ik doorzoek het bureau, en... kijk eens aan. Er ligt een set sleutels in de bovenste lade. Ik pak ze en ga terug naar de eerste kast.

Geraldine ziet eruit als het soort vrouw dat de dingen netjes op orde houdt, en dat doet ze ook: de studentendossiers zijn per jaar geordend en op alfabetische volgorde gezet. Ik vind de dossiers van twee jaar geleden en blader door ze heen tot ik bij de lade kom die ik zoek.

‘O’Hara, Patrick... Peterson.’

Even pauzeer ik, en dan trek ik het uit de kast. *Wren Peterson*. Haar naam staat in nette letters bovenaan, en mijn hart begint sneller te kloppen wanneer ik die lees.

Mijn zus.

Met bonzend hart open ik het dossier, dat frustrerend dun is. Alleen kopieën van haar collegerooster en aanmeldingspakket. Een geprinte pagina met haar internet-inloggegevens en de kamer die ze toegewezen kreeg...

Niets met echte informatie.

Niets wat ik kan gebruiken.

Ik slaak een zucht van teleurstelling, maar maak met mijn smartphone snel foto's van de inhoud, zet daarna het dossier weer op zijn plaats en doe de kast op slot. Net wanneer ik de sleutels uit mijn hand terug in de bureaula laat glijden waar ik ze heb gevonden, hoor ik de deur kraken, waarop ik een kreet slaak en me razendsnel omdraai.

'Verdomme...' flap ik er paniekerig uit. Dan knipper ik met mijn ogen. In de deuropening staat een donkerharige man die me indringend aankijkt. Hij is niet zomaar knap, maar duivels lekker. Begin dertig misschien, gekleed in een donkere broek en een wit overhemd, de mouwen van zijn jasje nonchalant opgerold; een perfecte stoppelbaard van twee dagen op zijn vierkante kaken.

'Zoekt u iets?' vraagt hij met een van zijn wenkbrauwen sceptisch opgetrokken.

Moeizaam slik ik. Zijn schemerblauwe ogen zijn recht op mij gericht. Kleden me uit.

Ontmaskeren me.

Ik trek me terug van het bureau. 'Mijn welkomstpakket,' zeg ik snel. 'Het zat niet in mijn postvakje, en Geraldine zei dat ik het hier kon ophalen.'

'O, zei ze dat?' Hij laat zijn blik over me dwalen, schaamteloos sensueel. Waarderend ook. Ik voel mijn huid kriebelen en mijn tepels stijf worden, maar ik dwing mezelf om kalm te blijven.

Hij weet niets. Je bent gewoon een onnozele nieuwe student.

'Mijn inlogcode werkt niet,' zeg ik met een hulpeloze glimlach. 'En ik kan geen dag zonder internet. Ik bedoel, ik weet dat dit een historische plek is en zo, maar ik kan gewoon niet zonder e-mail of sociale media. Het is net als met de boom die in het bos valt, toch? Maakt dat geluid als er niemand is om het te horen?' voeg ik eraan toe, Lacey's ademloze toon nabootsend. 'Dus hoe

kan iemand weten dat ik het hier zo geweldig heb als ik niets op sociale media kan delen?’

Het doet me fysiek pijn om me in bijzijn van deze beeldhouwde god van een man voor te doen als een oppervlakkige idioot, maar ik heb geen keus. ‘Enig idee waar ik het zou kunnen vinden?’ vraag ik met een sullige blik in mijn ogen. ‘Mijn, u weet wel, infoblad?’

‘Ik ben bang van niet.’ Hij kijkt het kantoor rond, een kleine glimlach op zijn lippen alsof hij geen woord van mijn verhaal gelooft. *Shit*. Maar net wanneer ik me afvraag of ik mezelf al heb verraden voordat ik goed en wel ben begonnen, doet hij een stap opzij en gebaart naar de trap. ‘U wilt vast snel terug naar het feest. Zodat u, u weet wel, kennis kunt maken met iedereen.’

Op neerbuigende toon imiteert hij mijn intonatie, en ik zou met mijn ogen rollen als ik niet zo blij was met de uitvlucht die hij me biedt.

‘Precies. Ja. Dank u!’

Met bonzend hart schiet ik langs hem heen de trap af en haast me zonder een seconde te dralen terug naar het tuinfeest.

Hoe kon ik ook zo onvoorzichtig zijn? Eén verkeerde beweging, en al mijn plannen zouden voorgoed verknald zijn geweest.

Ik pak een glas limonade met ijs en drink het in één keer leeg terwijl ik wens dat er iets sterkers in zat om mijn zenuwen te kalmeren. Mijn hart bonst niet alleen omdat ik ben geschrokken, maar door de herinnering aan de manier waarop die vent naar me keek.

En hoe mijn lichaam op hem reageerde. *Verlangend*.

Nou, ze zeggen dat angst een afrodisiacum is. Ik heb duidelijk een verborgen fetisj voor gevaar en fantasieën over betrappt worden...

‘Waar was je nou?’ Lacey pakt mijn arm. ‘Je hebt alle speeches gemist.’

‘Toilet,’ antwoord ik vaag, mijn lichaam nog steeds vol adrenaline.

‘Er zijn hier zulke geweldige professoren,’ vervolgt ze, kauwend op een stukje scone. ‘Ik hoop maar dat ik het seminar met professor St. Clair krijg.’

‘Hm-m...’ Ik let nauwelijks op. Het enige waar ik aan kan denken is de plagerige grijns op het gezicht van die man, alsof hij het grappig vond dat ik aan het rondneuzen was op een plek waar ik niet hoorde te zijn.

‘Heb je het over Saint?’ vraagt een andere nieuwe student, die zich net bij onze groep voegt. ‘Anthony St. Clair! Weet je dat hij de volgende in lijn is om de hertog van Ashford te worden? Een stel van zijn voorouders heeft dit college opgericht.’

‘Een hertog?’ Laceys mond valt open.

‘Ja. Hij is niet echt een docent, hij komt hier alleen soms hoorcolleges geven. Voordelen van de familienaam. Waarschijnlijk komt hij er daarom mee weg.’

‘Met wat?’

‘Met alles,’ antwoordt de andere student met een gechoqueerde blik in de ogen. ‘Hij datet constant met studentes, geeft wilde feesten, hij lijkt in niets op de andere professoren. Kijk,’ zegt ze terwijl ze naar de overkant van het gazon knikt.

Ik draai mijn hoofd om te zien wie deze beruchte docent is en kijk opeens hém recht in de ogen. De man die me net onderbrak. Hij staat een stukje van de menigte af, zijn jasje nu over een van zijn schouders gegooid, en ziet er zo cool en nonchalant uit dat hij me doet denken aan die songtekst over een vent die een feest binnenloopt alsof hij aan boord van een jacht stapt.

Want dit is duidelijk een man die al op heel wat jachten is geweest. Hij straalt het zelfvertrouwen van een rijkwaard uit en bekijkt ons allemaal met een schijnbaar geamuseerde blik in de ogen.

Knap. Donker. Sensueel.

Het soort man dat precies weet hoe hij je aan het kreunen kan krijgen...

Met een directe, schaamteloos beoordelende oogopslag kijkt hij me over het gazon heen aan. Er gaat een rilling door me heen wanneer ik plotseling het gevoel krijg dat hij de onschuldige rol die ik speel moeiteloos doorziet.

Maar dat is onmogelijk. Ik zie er precies zo uit als elke andere nieuwe student die hier rondloopt. Niemand weet waarom ik hier echt ben, en ik zal ervoor zorgen dat dat zo blijft.

Ik draai me weg.

‘Niet jouw type?’ vraagt Lacey.

Ik haal mijn schouders op en doe alsof ik niet onder de indruk ben. Want deze Saint mag dan zo’n beetje ieders type zijn... hij is zeker niet het mijne. Ik ben dan wel naar Oxford gekomen om een man te zoeken, maar geen man om een ongeoorloofd avontuurtje mee te hebben.

Er is maar één man in wie ik geïnteresseerd ben, en ik ga de jacht op hem openen en hem vinden, wat er ook gebeurt.

De man die mijn zus aanviel en haar tot zelfmoord dreef.

Hoofdstuk 2

TESSA

Wat is er met je gebeurd, Wren?

Met op de kasseien stampende sneakers ren ik door het centrum, langs schilderachtige cafés en boekwinkels, terwijl de stad voor de komende dag tot leven komt. Het is pas zes uur in de ochtend en de dageraad trekt nog steeds strepen door de lucht, maar ik kon niet slapen. Ik slaap niet veel deze dagen, mijn hoofd zit vol met de vragen die me nu al een jaar achtervolgen.

Vragen die antwoorden vereisen waarvoor ik naar de andere kant van de wereld ben afgereisd.

In een poging het nerveuze gezoem in mijn aderen stil te leggen, blijf ik rennen. Ik sla een zijstraat van High Street in en kom langs de oude universiteiten met hun hoge muren en torentjes. Oxford is als een aaneengesloten systeem van scholen, bestaande uit meer dan een twintigtal individuele colleges, elk met hun eigen personeel, regels en studenten, als kleine ommuurde koninkrijken verspreid over de stad.

En van al die koninkrijken is Ashford College het rijkste en exclusiefste.

Ik weet nog hoe triomfantelijk Wren de brief in haar hand geklemd hield toen ze het aanbod kreeg om haar onderzoek daar voort te zetten. Een geavanceerd biomedisch programma, een of ander neurowetenschappelijk centrum dat een revolutie zou ontketenen in het vakgebied. Ik heb nooit precies begrepen waar

haar onderzoek over ging. Mijn oudere zus was altijd het brein van de familie, niet ik.

Ze haalde altijd topcijfers terwijl ik het als worstelende middelmatige scholier met veel lagere cijfers moest doen. Zij kreeg een volledige beurs voor de universiteit en daarna voor de studie geneeskunde terwijl ik langs verschillende geesteswetenschappen rondzwierf, wel twaalf keer van hoofdvak veranderde en meer feestte dan studeerde. Na haar afstuderen werd ze uitgekozen om onderzoek te doen voor een groot biochemisch bedrijf terwijl ik het ene na het andere bijbaantje had, in een cafetaria werkte, vrijwilligerswerk deed bij liefdadigheidsinstellingen en non-profitorganisaties in Philadelphia en mijn hart verloor aan foute jongens van het type getergde kunstenaar.

Maar Wren veroordeelde me nooit en gedroeg zich nooit superieur, al had zij haar leven wel op orde. Wanneer ik bij haar logeerde, vond ze het heerlijk om over mijn tegenslagen te horen. 'Jij lééft echt,' zei ze dan jaloers, en dat gaf me het gevoel dat ik misschien geen loser was omdat ik mijn zaken niet op orde had zoals zij.

Mijn hele leven was zij de persoon tegen wie ik opkeek, degene die ik na elke relatiebreuk of elke kleine overwinning als eerste belde. Mijn briljante, goedhartige, optimistische zus. Net zevenentwintig en klaar om de wereld te veranderen. Tenminste, dat was wat we allemaal dachten toen ze haar spullen pakte en naar Oxford verhuisde met een mooie toekomst in het verschiet.

Een jaar later was ze dood. Ze liep Lake Michigan in en liet niets anders achter dan een betraande brief met verontschuldigingen.

*Het spijt me. Ik kan zo niet doorgaan.
Het doet te veel pijn om het niet te weten.
Vergeef me.*

Ik slik de brok in mijn keel weg en ren verder, verlaat de hoofdstraat, loop terug door de poorten van Ashford en knik de geuniformeerde beveiligers die de ingang bewaken vriendelijk toe. Het lijkt misschien overdreven dat ik het sweatshirt van Ashford College draag, maar ik dacht dat het me bij het komen en gaan minder vragen zou opleveren.

En inderdaad: de bewakers wuiven me door, waarna ik de binnenplaats over ren, helemaal naar de achterkant van de gebouwen waar een pad naar de rivier toe loopt. Na aankomst heb ik hier de eerste paar dagen elke centimeter verkend, en ik ontdekte al gauw dat het universiteitsterrein een paar kilometer groter is dan alleen de bibliotheken en de gebouwen met de studentenkamers. Het omvat ook bossen en velden waar het in het ochtendlicht zo stil en mooi is dat het bijna de in mijn borst woedende storm tot bedaren zou kunnen brengen.

Bijna.

Wie heeft je dit aangedaan, Wren?

Dat is de vraag die me achtervolgt, op het obsessieve af. Nee, ver voorbij het obsessieve. Tot aan wraakzuchtig toe. Al sinds Wren voor de deur van mijn appartementengebouw stond, nauwelijks een paar maanden nadat ze naar Oxford was vertrokken. Ze had er de brui aan gegeven. Was eerder thuisgekomen. En ze heeft lange tijd niet willen zeggen waarom.

Ik wist dat er op een gegeven moment iets vreselijks was gebeurd, tot op de dag nauwkeurig. Haar telefoontjes en FaceTime-chats vanuit Oxford waren zo vrolijk begonnen, boordevol verhalen over haar geweldige laboratoriumpartners en alle geschiedenis en architectuur van deze stad. Ze maakte vrienden, had plezier, deed enthousiast haar werk.

En toen... veranderde er iets. Ze belde steeds minder vaak, en wanneer we elkaar spraken, leek ze gespannen. Leeg. Ze pro-

beerde nog steeds te doen alsof alles goed ging, maar mij kon ze niet voor de gek houden.

Ik kende haar beter dan wie dan ook.

Voor die baan zou ze twee, misschien drie jaar in Oxford blijven, maar plotseling was het Kerstmis en stond ze daar in Philadelphia bij me voor de deur met een slap verhaal over het verlies van haar motivatie en dat ze overwerkt was en een burn-out had.

En ze zag er inderdaad afgebrand uit. Grauw en broos. Donkere kringen onder haar ogen. Zo gespannen dat ze van elke dichtslaande deur ineenkromp. En de vrolijke, ambitieuze zus die ik al mijn hele leven kende, die dol was op knuffelen en het glas altijd als halfvol zag?

Die was er niet meer.

Deze Wren herkende ik niet. Ze bleef de hele nacht weg, feestte met vreemden. Dronk zichzelf de vergetelheid in en gebruikte meer dan alleen alcohol. Pillen die haar blik glazig maakten. Poeder dat haar schel deed gillen van het lachen. Ze was snel boos, er brandde wrok in haar.

Een vreemde die ik niet recht in de ogen kon kijken.

De bomen vervagen voor mijn ogen wanneer ik het einde van het voetpad bereik, en ik kom eindelijk tot stilstand. Naar adem snakkend, buig ik me voorover. Mijn hart bonst in mijn oren terwijl ik uitkijk over de rivieroevers en de herinneringen aan die nacht glashelder bij me terugkomen.

De nacht dat ze eindelijk instortte en me de waarheid vertelde.

Ik had eigenlijk een late dienst moeten draaien als barvrouw bij een kroeg verderop in de straat. Maar de eigenaar was niet komen opdagen, en ik had de sleutels niet, dus was ik maar weer naar huis gegaan.

Wren lag op de badkamervloer, volkomen beneveld. Met de snee van een scheermes in haar linkerpols.

Ik denk niet dat ik ooit zo bang ben geweest als toen ik haar lichaam daar in een plas bloed zag liggen. Maar ze ademde. Om de een of andere reden was de snee niet zo diep. Het lukte me om haar te verbinden en onder een koude douche te zetten zodat ze zou ontzuichten, en toen ze eindelijk bijkwam, bibberend en met bloeddorlopen ogen, drong ik erop aan dat ze me alles vertelde.

Ze was een avondje uit geweest met haar vrienden, aan het einde van haar eerste semester. Gewoon een gezellig drankje in de universiteitsbar, zoals ze al een keer of tien eerder had gedaan. Maar iemand kende iemand anders die had gehoord over een groot feest ergens buiten de stad, en Wren móést gewoon mee. Het zou een avontuur worden.

En dat was alles wat ze zich herinnerde, daarna was alles gewoon... weg. Ze wist niet meer met wie ze was vertrokken, of ze überhaupt op het feest waren geweest... Wrens briljante geest, waarin ze data, feiten en cijfers kon opslaan alsof het niets was, was nu een zwart, leeg gat, zonder ook maar enig behulpzaam detail. Ze zwoer dat ze niet had gedronken. Op misschien één glas wijn na. Ik geloofde haar.

Destijds was Wren altijd de bob, de koele kop die ervoor zorgde dat iedereen veilig thuiskwam, je haar uit je gezicht hield als je op je knieën zat over te geven en de volgende ochtend koffie en snacks tegen de kater verzorgde.

Maar één glas wijn, dat was alles wat ze zich herinnerde. Ze werd wakker in haar kamer op de universiteit, languit op haar bed in haar mooiste feestjurk. Haar lichaam deed pijn. Blauwe plekken op haar polsen en dijen. Haar kamergenoten wisten niet waar ze na de bar naartoe was gegaan, ze konden zich niet eens herinneren met wie ze was geweest, met vreemden of met vrienden.

Er waren vierentwintig uur verstreken.

Een hele dag. Weg. Voor mijn zus, die gewend was alles te weten en alles te plannen, was dat het deel waar ze met haar hoofd niet bij kon. Wat was er gebeurd? Waar was ze geweest?

Met wie?

Ze ging naar de eerste hulp, maar welke drugs er ook in haar systeem zaten, ze waren niet te zien op tests. Een onderzoek naar sporen van verkrachting was niet doorslaggevend. De verpleegkundigen gaven haar een preek over te veel drinken en stuurden haar weg. Ze probeerde haar stappen van die avond te traceren, maar iedereen was te druk bezig geweest met de eigen deadlines en romantische drama's en een leuk avondje uit om veel aandacht aan wie dan ook te besteden. Haar onderzoek leverde helemaal niets op.

En toen begonnen de flashbacks.

Niets concreets, geen namen of gezichten of iets waar ze zich aan kon vasthouden. Alleen korte beelden. Mensen in formele kleding, dansend in een tuin. Een smerige cel ergens, geen ramen. Een kaal matras. Banden om haar polsen en enkels. Een boven haar hangende man met een opvallende tatoeage op zijn dij: een kroon waaromheen een slang gewikkeld zat.

Een deel van haar wilde zich alles herinneren, zei Wren die avond snikkend tegen me. Het was de onzekerheid over wat er was gebeurd die haar gek maakte. Maar een ander deel... wist dat de geest is geprogrammeerd voor zelfbehoud.

Misschien was er een reden dat haar hersenen het blokkeerden. De waarheid verdrongen.

Misschien probeerden ze haar te redden van de verschrikkingen die zich mogelijk in die cel hadden afgespeeld.

Na die avond probeerde ik haar te helpen hoe ik maar kon. Ik zocht therapeuten, hulpgroepen, afkickprogramma's. Maar Wren wees het allemaal af. Het was alsof ze over de rand was geduwd toen ze eindelijk hardop uitsprak wat er met haar was

gebeurd, en ze wilde het voorval meer dan ooit vergeten. Ze ging helemaal los, verdween weken aaneen. Onze ouders werden gek van bezorgdheid, en ik vroeg me elke nacht af waar ze was. Of ze nog thuis zou komen.

Tot de dag dat ze dat niet deed. En we in plaats daarvan het vreselijke telefoontje van de politie kregen.

Ze was weg.

Eindelijk draai ik me weg van de rivier en begin terug te lopen naar de universiteit. Mijn benen doen pijn van het rennen, maar ik voel het nauwelijks. Ik denk al na over mijn volgende stap. Het volgende deel van mijn plan om degene te vinden die dat met mijn zus heeft gedaan. En om hem te laten boeten.

Want degene die haar heeft gedrogeerd, gevangen heeft gehouden, god weet wat met haar heeft gedaan tijdens die vierentwintig verloren uren, is degene die haar heeft vermoord. Die het leven en de hoop in de ogen van mijn zus heeft gedooft, haar heeft veranderd in een huls van haar vroegere zelf, tot ze het niet eens meer kon verdragen om te blijven ademen.

Hij heeft mijn zus nagenoeg vermoord, en ik zal niet rusten voordat ik hem heb opgespoord en hem heb laten lijden, net zoals hij haar pijn heeft gedaan.

Daarom heb ik hemel en aarde bewogen om hier te komen, naar Ashford College in Oxford. De plaats delict. Om te liegen en te snuffelen en te doen alsof ik iemand ben die ik niet ben. Ik ga alles te weten komen over Wrens leven hier: haar vrienden, haar minnaars, wie dat feest organiseerde en wie er allemaal bij was. Elk fucking detail, totdat ik haar dood kan wreken.

Ik heb nog niet veel ontdekt, maar de informatie die ik in het kantoor van de studentenadministratie vond, is een begin. Wrens collegeschema en kamertoewijzing. Daar zal ik mee beginnen. Op een plek als deze blijven mensen hangen. Er zullen

vast mensen zijn die haar hebben gekend, die me in de juiste richting kunnen wijzen...

Ik ben zo diep in gedachten verzonken dat ik nauwelijks kijk waar ik loop. Tot ik met mijn gezicht tegen een massieve mannenborst op bots.

‘Hé, opletten!’

Ik hoor een helder Engels accent, kijk op en zie dat ik op een paar centimeter afstand van een al te bekend gezicht verwijderd ben.

Hij weer. Anthony St. Clair. De toekomstige hertog die iedereen in katzwijn doet vallen. De man wiens familienaam in steen boven de poorten van dit college gebeiteld staat. De man die nog voordat mijn missie begon bijna ontdekte dat ik hier onder valse voorwendselen ben.

‘Sorry,’ zeg ik terwijl ik achteruit strompel. ‘Ik had u niet gezien.’

‘Goed zo,’ zegt hij met een charmante glimlach. Hij draagt nog steeds dezelfde kleren als gisteravond, maar de onverzorgde look na een doorgehaalde nacht staat hem natuurlijk nog steeds geweldig. ‘En als het schoolhoofd naar me vraagt, zou ik het op prijs stellen als u zich aan dat verhaal houdt.’

‘Waarom?’ kan ik niet nalaten te vragen. ‘Wat hebt u nu weer gedaan?’

Ondanks alles ben ik nieuwsgierig. Waarom lijkt deze man hier zo misplaatst te zijn, de onwaarschijnlijkste Oxford-docent in de geschiedenis van de school? Saint, oftewel Heilige, noemde dat meisje hem.

Maar deze kerel is een zondaar, door en door.

Saints mondhoeken krullen in een sensuele grijns omhoog. ‘Ik zie dat mijn reputatie me vooruitgesneld is.’

Hij ziet er zo knap uit dat het me irriteert. Hij is er waarschijnlijk aan gewend dat vrouwen zich aan zijn voeten werpen. Of zich direct op hun knieën laten vallen om hem te pijpen.

Nou, ik zal niet een van die vrouwen zijn.

‘O ja, ik heb van alles over u gehoord,’ zeg ik zonder omhaal. ‘De feesten, de drank, de vrouwen. Een beetje een cliché, vindt u niet?’ vraag ik als wraak voor de afwijzende manier waarop hij me gisteren aankeek. ‘Stoute professor die het met elke lekkere studente van de stad doet. Het maakt u niet half zo cool als u denkt. Laat me raden, u rijdt zeker ook rond in een klassieke sportwagen? Rood of zilverkleurig. Een mens zou nog gaan denken dat u erg onzeker bent over uw mannelijkheid.’

Saints mond valt open van verbazing. Ik weet niet of hij er verbaasd over is dat ik hem met zijn bullshit confronteer of dat ik het lef heb het hem recht in zijn gezicht te zeggen. Hoe het ook zij, ik blijf niet lang genoeg om erachter te komen.

‘Ik zal u niet langer ophouden,’ vervolg ik glimlachend. ‘U wilt vast nog even onder de douche springen voor u gaat lesgeven. U stinkt naar seks.’

En dan draai ik me om en ren door.